

Трачани су, после Инда највећи народ на свету. Да су имали једнога поглавара, и да су били сложни, они би, по мом мишљењу били непобедиви и најјачи народ на свету. Али, они су за то неспособни и то се код њих не може да догоди, па су зато слаби. Имају многа имена, према различитим покрајинама, а обичаји су им свима скоро исти... (Херодот,

Терпсихора

, V књига, 3. глава)

Јесен 1995. Један старији призренски господин, крај призренског шадрвана каже: „Ето шта се деси овима нашим из Крајине. Били су бројни, ратовали су храбро, и ето их код нас у хали спортова, а Бог зна да ли ће икада више видети своју кућу. А за нас, шаку јада, само ће једне вечери у Дневнику да се појави неко као онај мали Дачић, и да нам саопшти да ујутру више нисмо у истој држави“! Да ли је тај човек био видовит или „само“ мудар, то не знамо, као ни да ли је преживео или не, страشان погром у Призрену 1999. Оно што би требало да знамо је да су догађаји у Метохији, па одмах затим и на Косову могли бити предвидиви. Заборавио бих чак и тај догађај, да „мали“ није закаснио на Милановићев, али стигао таман на Тијанићев, Дневник.

На страну то што је кршење Устава Србије прећутно допуштено невладином сектору, јер је тај сектор како му само име каже – невладин, мада не видим зашто би и као такав имао на то право, али провоцирање основних уставних поставки, од стране политичара, било на власти или опозицији, јесте са становишта европског поимања устројства националне државе апсолутно неевропски манир. Таман посла да неки француски политичар изјави да Алзас треба дати Немачкој, јер је Немцима необично драг, а забога сада су заједно у ЕУ, па су сви богати лепи и плави, и нема везе шта коме припада. Или да Берлускони (ма колико му девојчице мутиле памет) изјави да јужни Тирол предаје Аустрији, јер забога нема везе где су границе Италије. Сви су они у ЕУ браћа, али кесе (па и државе) им нису сестре.

Код нас је све то некако другачије. Све се одвија под мотом култне британске серије „Летећи циркус Монти Пајтона“: „And now, something completely different“! И заиста, највиши званичници наше земље показују виртуозност у оригиналности јавних иступа и наступа, тражећи оно што им се не даје и дајући оно што им се не тражи, а што и немају право да дају.

На страну то што је кршење Устава Србије прећутно допуштено невладином сектору, јер је тај сектор како му само име каже – невладин, мада не видим зашто би и као такав имао на то право, али провоцирање основних уставних поставки, од стране политичара, било на власти или опозицији, јесте са становишта европског поимања устројства националне државе апсолутно неевропски манир.

Велики је раскорак између здраворазумских погледа на политичка решења (да за сад изоставимо економска) народа који мора да трпи, и погледа његове елите која му судбину одређује. Наравно да је највећи изазов решавање косовског политичког чвора. Елита, што јавно, што тајно каже: „Треба признати реалност на Косову“! И треба, слажем се. Оно око чега се не слажемо је шта је то „реалност на Косову“? Оно што је реалност је сува окупација дела Србије, засад „само“ Метохије и Косова. Окупација из уџбеника: оружана, политичка, економска, са много жртава, и много институционалног и ванинституционалног насиља. То је реалност. Треба ли је признати? Свакако да треба. У супротном заглавимо „главу у песак“, и чекамо да неко уместо нас реши проблем. Не признати реалност је кукавичлук. Али ми ту реалност не признајемо.

За нашу елиту реалност на Косову је да је оно изгубљено (испало из кофера ваљда), и да га што пре треба поделити. Како мисле да поделе нешто што је изгубљено? Једино ако поштенем налазачу дају награду. А шта ако налазач није поштен?

Већ смо на овим странама много писали о односу наше политичке елите према територијалном интегритету, посебно о односу према Косову и Метохији, као и могућим потезима које ће предузимати. На нашу жалост, по правилу, били смо у праву и ту се нема шта додавати.

За нашу елиту реалност на Косову је да је оно изгубљено (испало из кофера ваљда), и да га што пре треба поделити. Како мисле да поделе нешто што је изгубљено? Једино ако поштенем налазачу дају награду. А шта ако налазач није поштен?

Да текст не би био предуг за читаоца, описаћемо само један случај, као илустрацију како то практично изгледа.

KS, KS...

Пре извесног времена започели су преговори, како се у нас то накардно каже „Београда и Приштине“, а што су суштински, преговори „круга двојке“ и Велике Албаније. Једна од мера, ако не и једина, која је истински „жуљала“ албански сецесионизам је забрана кретања северно од Косовске Митровице и Подујева, возилима која имају таблице са ознакама KS.. За оне који не знају о чему се ради, УНМИК власти су одмах након рата укинуле ознаке градова, а лансирале на територији покрајине јединствене аутомобилске ознаке Косова, које су у средини садржавале слова KS (Kosova). Много су напора уложили разни администратори, од Кушнера па надаље, да Србија пропушта возила са овим ознакама. Но, то се није догађало, што се може подвући као један од добрих потеза наших власти. Ако ништа друго, овом мером, минимизиран је прелив корупционашког понашања из најкорумпиранијег подручја Европе, у наше, ионако високо корумпирано друштво

У предвечерје преговора, „власти у Приштини“ лансирају нове аутомобилске ознаке – RKS (Republika e Kosoves), наравно свесни да тек такве ознаке не могу ићи ка Београду, и даље ка западној Европи. Таквих таблица на друмовима Косова има једва око 10%, што је нелогично у односу на време када би све KS таблице требале бити замењене. Пошто се са те стране ни један потез не вуче случајно, било је јасно (онима који су знали да саберу 2+2) да је то паметан потез. Можда ексклузивно, али пре свега здраворазумски, можемо обавестити наше читаоце, да ће ускоро, можда већ у јесен, пре свега Београд а и други наши градови, бити преплављени возилима са ознакама KS. То ће се тумачити великим успехом наше дипломатије јер смо натерали „Приштину“ да учини корак назад, Да ли је то тако? Не! Они су учинили управо оно што је требало, а ми ћемо показати колико нам је до Косова стало, и колико су преговори вођени на овај начин, суштински штетни (по нас, наравно). Са друге стране, Срби из Метохије и са Косова сигурно неће моћи да се крећу са ознакама својих градова. Пре свега јер ће то (за „Приштину“) постати непотребно, кад већ могу бити равноправни са својим дојучерашњим комшијама. Заборавиће се да су их комшије протерале са огњишта, и да почиње нови циклус братства-јединства. Јак аргумент, нема шта.

У предвечерје преговора, „власти у Приштини“ лансирају нове аутомобилске ознаке – RKS (Republika e Kosoves), наравно свесни да тек такве ознаке не могу ићи ка Београду, и даље ка западној Европи.

Не желим овом приликом елаборирати друге теме „преговора“: земљишне и матичне књиге, међународни телефонски код Косова, царину... Можемо само јасно претпоставити и шта ће поводом тих тема бити „испреговарано“. Јасно је да „Приштина“ неће пристати ни на какво решење које јој 100% не иде у прилог. А таква решења по правилу не одговарају нама. Па зашто онда пристајемо на решења која нам не одговарају?

Шарена лажа са точкићима

Председник Републике Српске, Додик, недавно је изјавио да између ЕУ и Републике Српске, безусловно увекбира Републику Српску. За разлику од таквог експлицитно израженог политичког става, наше декларативно изјашњавање да

никада

нећемо признати независност Косова, у пракси налази све клизавије упориште. У нашем случају, „никада“, то је само мало више времена! Лако је Додику, кад његов став не формира „круг двојке“, већ хиљаде жртава, палих за опстанак српског народа преко Дрине.

Као контратег Додиковом политичком ставу, „повамперио“ се Милан Панић, који је широм отворио врата антинационалних корисника националних фреквенција, кључним речима, штавише пин-кодом: „Србија без граница“! Новинари и новинарке тих медија су потрошили килограме марамца, на брисање суза радосница, спознавши да се појавио неко ко, као и они, сматра да Србији границе не требају, па ни Србија баш претерано. Пошто се сад цела Европа уједињује а ми запели за тамо неке границе, нема везе да ли ће границе Србије бити на Шар-планини, Копаонику или Космају, јер никоме у Европи није важно где су границе држава..

То није тачно. То је шарена лажа. Ниједној држави ЕУ, од Литваније до Шпаније, није свеједно где су државне границе. Технички, оне не постоје, али суштински су веома важне и веома значајан фактор функционисања ЕУ. Најсвежији пример пооштравања контроле границе од стране Данске, ради спречавања уласка азиланата, или пооштравање контрола граница у случајевима епидемија, краставаца из Шпаније, и сличних појава. Једино Србија је „на извол`те“. Зар нисмо то искуство имали са границама унутар СФРЈ!? Могли смо и пешке ићи од Ђевђелије до Марибора, док је све било у реду. Међутим, шта се десило када су кола кренула низбрдо? Зашто нас Милан Панић убеђује да поновимо грешку?

Пише: Александар Б. Ђикић
петак, 10 јун 2011 14:02

И коначно, да ли је „кругу двојке“ јасно, да преговорима са Великом Албанијом, аминује једну, по балканским мерилима велику државу, која се простире од Јонског мора до Рашке и од Јадранског мора до Вардара. Да занемаримо за тренутак прекоокеанског Великог брата, иза те државе стоји све моћнија Турска, највећа сила на Балкану. Да ли је довољно јасно да је на овај начин угрожен Коридор 10, као стратешки циљ наше земље (уколико више и имамо стратешких циљева)? Да ли је скијашима из „круга двојке“ јасно да ће их приликом силаска са жичара на врховима Копаоника, једнога дана, уместо угоститељских радника, дочекивати наоружани албански војници? А можда је то њима свеједно, отићи ће у Кицбил. Новац, за разлику од државе, нема граница!